

Д р а м а .

Една зимна вечерь прозорцитѣ на салона, въ който се даваше танцовалната вечеринка, пропу-щахъ прѣзъ своитѣ спустнати чървени завѣси мжтна, румена, празнична свѣтлина въ мрака на улицата. Грѣмливи звукове отъ оркестра искачахъ буйно на мелодични талази изъ балний салонъ и гаснѣяхъ далеко въ тъмния и студенъ въздухъ на нощта.

Съпрузитѣ Каржинови идяхъ пѣшкомъ по сухата улица и бързахъ къмъ зданието, дѣто ставаше вечеринката. Тѣ вървѣхъ мълчишката. Кога миняхъ подъ фенеритѣ, чловѣкъ лесно би забѣлѣжилъ, че тя и той, имахъ физиономии изопнати и погледи гнѣвни. Нѣкаква неприятна семейна сцена очевидно бѣ прѣдшествувала тръгването имъ за бала.

Въ входа на освѣтленото здание и въ дрѣхарницата госпожа Каржинова не погледна нито веднажъ мжжа си; лицето ѝ пазеше озлобено, студено изражение. Неговото бѣше съвсѣмъ блѣдно; той ѝ стрѣлна нѣколко сърдити погледи, пълни съ безмълвенъ гнѣвъ, но не срѣщна отговоръ въ нейнитѣ, които прѣзрително го избѣгвахъ. Когато, прѣдъ огледалото, жена му си привтѣкваше на-